

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Látogatás az utlevélhivatalban*

Forrás:

Pesti Hírlap

Bp.

(Hely)

1920 X

(Idő)

6

(Köt. v. füz.)

(Old)

Osztályozás

Tárgy

351.756.4

Hely

Idő

"1920"

Személy

Magyar Választott Képviselői Testület XX. évi 22. sz.

Látogatás az utlevélhivatalban.

(Milyen az új rend? — Ötszázhetvenhárom utlevél az első napon. — Megszűnt az ácsorgás. — Hetényi rendőrtanácsos nyilatkozata.)

Délelőtt tízenegy óra van. A főkapitányság Béla-utcai frontján alig-alig lézeng néhány ember. Pedig a rendőrség jelentette már hivatalosan, hogy az Andrássy-palotából ide tette át az utlevélosztály üzemét. Sok százan és ezren, akik napokig ácsorogtak, amíg egyáltalán elérhették, hogy bejuthattak a régi utlevélhivatal labirintusába, most ide özönlenek. Meglepő a tapasztalat: ácsorgás, gyűlölködő tolatkodás nincsen, átkozódások sem hangzanak s mindjárt az első kérdésre ez a felelet:

— Ma már négyszáznál több utlevél ügye el van intézve...

Hogyan lehetséges ez? Bár egyáltalán nem csökkent az utlevelet kérők száma, mégis annyira megváltozott a külső kép.

Felkerestük dr. Hetényi Imre rendőrtanácsost, az utlevélosztály új vezetőjét, aki a pénteken életbelépett reformokról a következőket mondotta:

— A közönség szempontjából az új rendszer legfőbb eredménye az, hogy három-négy napon belül mindenki, aki utazni akar, vagy akinek utaznia kell, utlevélét megkapja. Az ácsorgás és az azzal elkerülhetetlen folytonos veszekedés és türelmetlen ugyszólván teljes megszűnt a jól bevált számosztás rendszere alapján. A számokat egy órán belül mindenki megkapja. Nincs marakodás és zavar. A számok egyuttal jelzik az időpontot is:

jelzik, hogy még asznap délelőtt hány óraker jelentkezhetik a kérvényező utlevele kiállítására végett. Körülbelül hatszáz igénylőt elégíthetünk ki naponta. Több számot nem adunk ki. Ilyenformán gyorsan megy a munka, nem ragaszkodunk írásban benyújtott folyamodásokhoz sem. A jelentkező adatait nyomban felvesszük s még asznap délelőtt megtörténik az ugynevezett priorálás is, amely processzus egyik legfőbb oka volt eddig, hogy az utlevelek sokszor csak hetek múltán voltak kiállíthatók. Eddig a külön nyomozóhatóságok és hivatalok egymásnak küldözgették az iratokat s napok teltek el, amíg az Andrássy-uti helyiségből a főkapitányságra érkeztek a kérvények s hetek múltán, míg visszakerülhettek. A priorálást most rögtön elvégzik az ide beosztott politikai csoport emberei, úgy, hogy a tíz óraker átadott akták két órára elkészülhetnek. A forgalom nagyságától függ csupán két nap alatt, vagy négy nap alatt kapja-e meg utlevélét a kérvényező. Előfordul sok esetben, hogy Olaszországba, Franciaországba kérnek utleveleket. Ilyen esetekben azonnal intézkedünk.

Arra a kérdésre, hogy a kérvényezők nagy többsége hová kért utlevelet, a rendőrtanácsos ezeket mondta:

— Meg kell állapítanom a szomorú tény, hogy tulnyomóan a megszállott területekre szólnak az engedélyek, Kassa, Arad, Temesvár... Elszorult a magyar ember szíve...

Az utlevélosztály mindössze husz emberrel dolgozik. Kora reggeltől késő délutánig szakadatlan a fáradságos munka, de minden ténykedésnek, minden intézkedésnek csak egyetlen célja van: a közönség érdeke.

Meg kell állapítani azt is, hogy a reformálás előtti időben sem a hivatal vezetőiben volt a hiba, hanem a rendszerben, amely felesleges és hosszadalmas eljárásokat követelt. Megszüntették most az ugynevezett pénzügyi kirendeltséget is, amely szintén egyik makacs hátráltatója volt az utlevelek megszerzésének és tulajdonképpen sohasem tudta a rendőrség sem, mi a célja ennek a kirendelt hatóságnak. A hivatalos magyarázat szerint a valutaacsompészés és zugkereskedelem megakadályozása volt. Hogy azonban ezt miként tudta esetleg megakadályozni, örök titok marad.

A forgalom délfele még fokozódik. Nem is csoda, hiszen az utlevélosztály feladata az idegenek ellen őrzése is. Itt kell jelentkezniük, itt kérik a tartózkodási engedélyt, az elutazási engedélyt. A panaszokkal is ide jönnek. Egy öreg asszony törtét át a tömegben s beront a rendőrtanácsos szobájába. Főhábtorodva beszél:

— Kérem, egy idegen van a lakásomban, hiába beszélék, nem akar kimenni!

— Mi a neve az idegennék? — kérdik.

— Ja, ha én azt tudnám...

— Hát mióta lakik magánál?

— Már hatodik hónapja, kérem...

Hatodik hónapja, s az öregasszony az albérlő nevét sem tudja... Egy óra múlva, amikor a kiküldött detektív visszaérkezik, kiderül, hogy miért. Az albérlő — francia soffőr.

Ilyen afféretet is el kell intézni sereggestül. A rendőrtanácsos rezignáltan jegyzi meg:

— Naponta mintegy ezerkétszáz — ezernégy száz emberrel érintkezünk...

— Csoda-e, ha türelmet kérnek mindenkitől?